

Заповѣдь въ писменно приказание са дали да са пази вѣчна паметъ на тѣзъ умрѣли за отечеството си юнаци. Всѣка година на 27 Юний градъ излазя на тѣзъ гробници да цалуне прѣстава на усопшитѣ; духовенството и множество народъ правятъ молитвитѣ си къмъ Бога за тѣхното душнo успокоение.

Днесъ на тѣзъ гробища сж са притурили много още надписи; на тамошния паметникъ ви ще видите четете подъ самия надписъ на Петра: „Азъ, брѣговитѣ на Донъ, доходимъ да са поклонж и цалуна прѣстѣта на тѣзъ гробници.“ „Азъ, отъ лечна страна, отъ студения сѣверъ, дохождахъ да поклонж на гения на великия царъ.“ Една мисль едно чувство, чувство високо, благоговѣйно, въ шевлева всѣкого, който са приближи до тѣзъ гробища. Самитѣ подписи на кръстѣта показватъ народа почита героитѣ и светцитѣ си.

* * *

Слѣдъ Полтавската битка, Петъръ влѣлъ въ трата си; всичкитѣ генерали и началници са събрали да поздравятъ господаря си за побѣдата; тѣ чудили на пропушната му шапка, а въ сжщото време благодарили Всевишния за дѣто го упазилъ и здравъ. Петъръ зель шапката си въ ръка и казвалъ:

— „За едничкото щастие на господарството, ви и войницитѣ, ни най-малко непощадихми живи си. По-добръ смъртъ, нежели безчестие! шапка ми е пропушната, не е било писано да умра отъ тозъ неприятелскій ударъ, — десницата на Богъ гуция ма съхрани за избавлението на Русия отъ умиряванието гордостѣта на Карла. Настоящата побѣда бѣ въ наша полза, въ наше щастие: тя рѣши битѣ и на двѣтѣ господарства. — Такава е